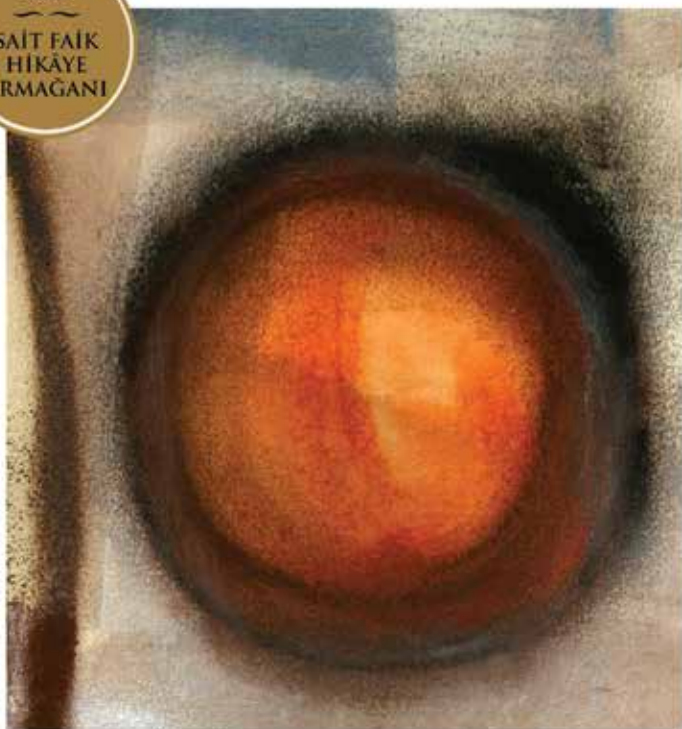

BEHÇET ÇELİK

GÜN ORTASINDA ARZU

2008

SAİT FAİK
HİKÂYE
ARMAĞANI

ÖYKÜ

❤
CAN

3.
BASKI

BEHÇET ÇELİK
GÜN ORTASINDA
ARZU

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

3. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Renee Deschamps

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-1259-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750712593

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

BEHÇET ÇELİK
GÜN ORTASINDA
ARZU

ÖYKÜ

2008 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

Behçet Çelik'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Diken Ucu, 2010

Yazalnızı - İki Deli Derviş, 2011

Herkes Kadar, 2011

Düğün Birahanesi, 2011

Dünyanın Uğultusu, 2011

Ateşe Atılmış Bir Çiçek, 2012

Suluk Bir An, 2012

Kaldığımız Yer, 2015

BEHÇET ÇELİK, 1968'de Adana'da doğdu. İlk öyküsü 1987'de *Varlık*'ta yayımlandı. *Yazılı Günler* ve *Virgül* dergilerini hazırlayanlar arasında yer aldı. *İki Deli Derviş* (1992), *Yazyalnızı* (1996), *Herkes Kadar* (2002), *Düğün Birahanesi* (2004), *Gün Ortasında Arzu* (2007; 2008 Sait Faik Hikâye Armağanı), *Diken Ucu* (2010; 2011 Haldun Taner Öykü Ödülü) adlı öykü kitaplarının yanı sıra, *Dünyanın Uğultusu* (2009), *Sınıfın Yenisi* (2011), *Suluk Bir An* (2012) isimli romanları ile *Ateşe Atılmış Bir Çiçek/ Yazarlar, Kitaplar, Okuma Notları* (2012) isimli deneme kitabı yayımlandı. Doğuş büyüdüğü Adana hakkında kaleme alınmış yazılardan oluşmuş *Adana'ya Kar Yağmış* (2006) adlı kitabı derledi.

Behçet Çelik'in internet adresi:

www.behcetcelik.com

İçindekiler

Gün Ortasında Arzu	13
İyi Olacak, İyi... ..	19
Yoğurtlu Makarna	25
Güzel Ortam	29
Tutmayan Fal	37
Bundan İbaret	43
Kuşluk Vaktinin Karanlığı	49
Islak Muşamba	55
Kedi Bakıcısı	61
“Yaz Bitti” Diyorlar.....	69
Olağan Cumartesi	77
Hayatlarımızın Aldığı Haller	83
Müstesna Eylül	87
Hâkim Amca Beni Sormuş	95
İntikam Peşinde	105
Kukumav	113
Hikâyeden Bir İş	121
Dolunayda Doğum Günü	129

“Gün batmasa her kente dönebilir”

OKTAY RİFAT, “Dilmeceler”

GÜN ORTASINDA ARZU

İşte oradalar, aradan geçen neredeyse çeyrek yüzyıldan sonra, bıraktığım yerde. Seyyar kasetçinin tezgâhından artık Kürtçe şarkılar yükseliyor da olsa, makam aynı, sesteki kırgın tını değişmemiş; işportadaki gömlekler kalem cebi olmayan, daha dar şeyler, ama yine bedenlerini saracağı insanların sarı siyah benizlerindeki sıkıntıyı açığa çıkaracak tonlar hâkim hepsine; meyveler toz toprak içinde, silip de ne yapacağım demiş olmalı satıcı, böyle daha doğal göründüklerini düşündüğünden değil, silerken geçireceği zamanla silmeden geçirdiği zaman arasında bir fark olmadığını çoktan öğrendiğinden; minibüs değnekçisinin bağırıp çağırması da alışkanlık, neşe ya da kederden değil; şoförler aynı şakaları yapmaktan sıkılmış besbelli; beyaz gömleği pantolonundan sarkan delikanlı gözüne kestirdiği kızın peşinden minibüse atlayacak az sonra, arzusu dinmiş değil, yerli yersiz öldürüldükçe pörsümüş, her an o kızın yerine tombul memeli bir kadına yönelebilir; gri yeşil takım elbiseli adamın çantasında önemli bir evrak yok, sabah kaynattığı yumurta olabilir içinde, belki bir de diş fırçası ya da tarak, görüşeceği arkadaşının onu ciddiye almasını istiyor, almayacağını bildiği halde, belki bir başkası olur yanında, o en azından mühim bir şahsiyet sanmalı, bakarsın bir iş imkânı çıkar

bu varlığı şüpheli adamla tanışmasından; deminki oğlanın birazdan arzulayacağı tombul memeli kadının makyajı da yalapşap, yıllarca özendim de ne oldu, bugün de böyle olsun, demiş –bir süredir her gün dediği gibi–, makyajı hepten bırakmamasını takdir edebilirim, aynaya bakarken bir an gülümsediğinden, çapkın baktığından emin olsam; çok katlı mağazanın cephesini yenilemişler, bina içeriden çürüyor, bir bilseler.

Bir bilseler, geldikten sonra onları görmek için ne olduğunu bilmediğim bir şeyi, özel bir günü beklediğimi, bu sabah uyandığımda aralarına karışma gücünü bulunca işi kırdığımı –kırmakla kimsenin bir şey kaybetmeyeceği bir iş olmasının ne önemi var–, onların arasında olmaktan her zaman tuhaf bir rahatlık duyduğumu –yıllar önce dışarıydılar, başka bir hayat, sahici bir hayatlılar, bir gün, uzun olmayan bir gelecekte onlardan biri olmayı ummanın, bunun kesin kes olacağı inancının ispatıydılar–, bunları bilseler ne değişir? “Aha lan, kurtarıcımız geldi,” mi diyecekler? “Sen önce kendini kurtar,” deyip durmaz mıydı babam. Bunu derken kendini, işini gücünü batırdı. Hiç kızmıyorum ona, hatta sevimli geliyor. Akşamları onu karalar bağlamış halde gördüğümde, “Herkes kendini batırırsa düzeler dünya,” diyesim geliyor –bilsem, saçmaladığımı, bu bakış açısının yanlış olduğunu söylemeyecek.

“Bak, baba,” derim söyleyeceklerimi dinleyeceğini bilsem, “insan bir dolu şey kaybediyor, en kötüsü, dediklerine göre, umudunu kaybetmek, ama ben böyle düşünmüyorum. Umudunu da kaybedince başlıyor dünya. Hiçbir şeye hayıflanmıyor insan o zaman. Mütarekeden bu yana üç ay mı geçti, beş ay mı? Ne mi mütareke? Silahların terki, bilmez misin? Yoo, silahım olmadı hiç, bildiğin manada. Bıraktığım her şey benim cephanemdi, onları terk edip gelmedim mi? Masamdaki takvimde gel-

diğim günü bulup ‘mütareke’ yazdım geçenlerde. Mütarekeden bu yana buralara hiç gelmedim, şehrin en sevdiğim yerlerine. Şimdi, inanmazsın ya, kanımın aktığını hissediyorum, az şey değil, bıraktığın içkiden bir yudum alsan, anlarsın beni. Buraya onca zaman neden gelmediğime yanmıyorum. Kanım akmamışsa akmamış. Yarın da akmayacak gene.”

Kaldırım taşına –özgürlüğün üzerine– oturdum, bir türkü takıldı dilime: “Bugünüm harap oldu / Dünden iyi midir ki?” O güzel sesli berbat heriften de olsa, bunu çalsa ya şimdi kasetçi. Fon müziği olsa şehre inmemin. Bu bizim şarkımız olsun ey şehir. Yanık bir uzun hava başladı, Kürtçe. Bu da olur emmi. İyi olur. Emmi dediğim adamla yaşıt olma ihtimalimiz yüksek. Aynaya hiç bakmaz mısın be adam! Kasetçi çaldığı şarkıları dinlediğimin farkında. Kürtçe bildiğimi, yanık sesli kadının haykırdığı ağıtın kime, neden yakıldığını anladığımı, bu nedenle çöküverdiğimi düşünüyor kaldırıma. Tek kelime anlamıyorum. Kasetçiyi ilk gördüğümde gizli saklı şarkılar, türküler dinlediğimiz günler, geceler gelmişti aklıma. İlıktı akmaya başlayan kan damarlarımda. Hatırlamak bazen iyidir. Şimdi buz kesti. Kaldırımın altında cinayetlerden, katliamlardan, sahipsiz cesetlerden, tuzaklardan, havaya uçan, uçuran, uçurulan hayatlardan oluşmuş, katılaştıkça katılmış, yanık kokan bir alaşım akıyor. Dünya kanıyor, çürüyor kaldırımın altında; kimse farkında değil. Kaldırımın üstünde oyunlar oynuyoruz; evlilik oyunları, para kazanma, kaybetme oyunları, tatile çıkma, dinlenme, yorulma, sevişme, hatta dünyayı değiştirme oyunları. En fenası, “biz oyunun farkındayız” oyunu. “Oynamıyorum, havlu attım,” deyip bunu pek güzel sahneye koyan, başkalarından, daha havlu atmamışlardan ya da hiç atmayacak olanlardan alkış bekleyenler de az değil. Onları görünce kimselere söylemeden –söyle-

yecek kimse bırakmadan çevremde– sessizce havlu attım. Fark mı bu?

Kaldırım taşına oturmak çocukça şeyler düşürüyor insanın aklına. Her yılbaşında alınan kararlar gibi, akşamüstleri gelip burada müzik dinlemeye, kaldırımın altındaki homurtuya kulak kabartmaya karar vereceğim neredeyse. O kadar mümkün ki kulak çevirmek bu sese. Peşi sıra sökün edecek kararlar. Spor yapmak değil, eti azaltıp sebze kürü yapmak hiç değil.

Ama onu aramak bir kez daha, son kez daha. Kasetçi emminin bilmediğim dildeki repertuarının işi bu. Kan bir kez akmaya başlayınca her yerine doluyor insanın. Gene susacağım, konuşacağıma söz veremem. Alıp buralara getiremem. Çocukça davranmaktan korkmam da, çocukça bulmasından çekinirim bu hallerimi. Diyelim, tam burada oturduk kaldırım taşına, önemsemedik onun gibi alımlı bir kadına her gelip geçenin bakmasını; hissettiklerimi hissedecek mi? Öyleyse neye yarar. Bu da bana kalsın, çok şey gibi. Yine de aklıma düştüğünde havluyu mavluyu unutuveriyor, aramak istiyorum – gün ortasında arzu. Gene kaçamak buluşmayı alışveriş merkezlerinde. Gene birkaç saat en fazla. Gene susacağım, yanıtını bilmediğim sorular sorduğunda. Tabii, son aradığımdaki gibi telefonu açtığında, “Kimsiniz, tanyamadım,” demezse.

O beyaz gömleklili oğlanın yaşlarındaki halimi anlata-mam. Göstersem de olur oğlanı, bir farkım yoktu. Az ötede bir yerlere giderdik –eski bir arkadaşıla– saklanarak. O eski arkadaşısı da anlatamam. Söylenmekten korkarım arkasından. Taşıyamayacağım bir öfkeye bürünmekten. Bırakayım orada kalsın densiz. Yaptıklarının hiçbirine kızmıyorum onun, şu kaldırımda otururken beni yalnız bırakmış olmasına bile. Şimdi park yapmışlar onunla sokaklarını aşındırdığımız mahalleyi. Başka bir şey yap-

mazlardı; yılların teri, akan kirli sular, kavgalar, dövüşler, çekilen bıçaklar, atılan, haykırılan çığlıklar, oraya ne bina etseler çıkar gelir diye korkarlardı. Parkta da oturan yoktur. Belki bir gün gider otururum orada, saygı duruşunda bulunurum.

İçeri girerken –tahrif ettiğimiz kimliklerimizle– dalga geçerdik kendimizle. Az önce gazeteyle kaplanmış kitaplar değiş tokuş etmiş olduğumuzu anımsatırdık birbirimize. Birkaç adım sonra, sessizleşirdik. Yok, utanmazdık birbirimizden, birbirimize sığınırdık. Yıllar sonra, kocaman kahkahalarla andık o günleri. Büyümüştük – öyle sanmıştık. Geride kalmıştı bir dolu macera. Maceranın adı, tanımı değişmişti.

Bir bilse, aramaya çekindiğim kadının bana neden küstüğünü, çağrıldığımda gidemediğimi, bulaşıcı bir hastalıkım gibi kendimi uzak tuttuğumu, uzakta durmanın bile bulaşıcı olduğunu –yüzüme çok önce yapışıp kalan, her şeyi bilen adam edalarımı donduran bir heybetle– öğrendiğimi, başka bir bedenin sıcaklığını etimde hissetmenin ne olduğunu bilmediğim ama delicesine özlediğim yaşlardaki halimi aratmayan bir tutkuyla buluşmaya gittiğim akşamüzerlerinde bir türlü harekete geçemediğimi, maceranın bundan ibaret olduğunu, bazen ona dokunmamanın heyecanı ile yetindiğimi, elini bile tutabilecekken tutmadığımı, bunun bir ceza olmayıp bir ödül olduğunu ona anlatmayı düşünmediğimi, söylediğim an her şeyin tepetaklak olacağını, içimi dışa yaracağını, belki de çoktan yardığımı, iç miç kalmadığımı...

Koskocaman kahkahalar atıp geçer dalgayı. “Bitmişin sen,” der.

“Ben daha başlamadım,” diyemez, susarım.

Evine dönerken tombul memeli kadının gözü takılır bu şaşkın kaldırım adamına. Başlayayım demişim de, kabul etmiş gibi bakarım arkasından. Değnekçi bile “Oha,”

der, “yedin be adam, bitirdin kadını.” Kasetçi emmi başını sallar, tasvip etmez bakışlarımı. Yeter dinlediğin şarkılar dercesine seyyar gazinosunu itekler götürür şehrin güney ucuna. Oynak bir hava koyar, pili bitmeye yüz tutmuş kasetçalara. Oynak hava ağır aksak akar.

Yarattığı kendine özgü öykü dünyasıyla Behçet Çelik, son dönem edebiyatımızın önemli isimlerinden biri.

Behçet Çelik'in 2008 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazanan kitabı *Gün Ortasında Arzu*'da on sekiz öykü yer alıyor. Günümüz insanının içdünyasına, başkalarıyla girdiği ilişkilerdeki anlık gerginliklere, yaşadığımız çevreden yükselen sese, kokuya uzanıyor her biri. Çelik'in öyküleri yetkinlikle aktarılmış ayrıntılardan alıyor gücünü. Okuru yaratıcı bir okuma deneyimine sürüklüyor; öykünün, yazının ortağı kıyor. *Gün Ortasında Arzu*, son dönem edebiyatımızın en parlak kitapları arasında.

"*Gün Ortasında Arzu*, Behçet Çelik'in öykücülüğündeki en önemli basamağı gösteriyor. Bu düzeyin, son kitabında ortaya çıkması yazarın sürekli gelişme çizgisinin yukarı doğru ivmelendiğinin işaretidir."

Semih Gümüş, *Radikal Kitap*, 8 Şubat 2007

"Öykülerde asıl anlatılan zaman bugün değil, geçmiş; asıl anlatılan kişi kahraman değil, öteki; anlatılan mekân ise bulunan yer değil, özlem duyulan yer. Yazar da aynı öykülerinde anlattığı, suskunluklarıyla suçlanan erkek kahramanları gibi, bize şimdi, burada, nasıl gibi basit şeyler anlatmıyor, asıl anlatmayı seçtiği, anlatmadıkları. Ve burada çok başarılı."

Asuman Kafaoğlu-Büke, *Taraf*, 13 Mayıs 2008

